

Пісня моя

Микола Костомаров

Ф. А. Владимирову

“Так линуть хвилі пісні з ніколи не відкритих джерел”
(Шіллер)

Од Сосни до Сяна вона протягнулася,
До хмари карпатської вона доторкнулася,
Чорноморською водою вмивається,
Лугами, як квітками, квітчається,
Дніпром стародавнім підперезана,
Річками, як стрічками, поубирана,
Городами-намистами пообвішана.

Гуляй, моя пісня, високо, високо,
Щоб хмарами сизий орел летючи,
Тебе не нагнав.
Гуляй, моя пісня, широко, широко,
Щоб по степу вітер, траву котючи,
Тебе не піймав.

Лебедем білим пливи по ріках,
Чайкою, пісне, кигич по луках,
Припотнем в лузі заворкочи,
Дрібною пташкою защебечи,
Покотиполем в степу прокотися,
По небу громом святим пронесися,
Глибоко в землю змією зарийся,
По лісах, по горах,
По степах, по ріках,
Городах, слободах
Травою,
Водою,
Луною далекою геть одізвися
К ім'янитим панам,
К неімущим старцям,
К козакам-молодцям,

К чорнобровим дівкам,
У душах,
У серцях
Тугою-кручиною, пісне, заньмися!

Там, де у лісі скеля крутая,
Дніпр через скелю реве й бурхає,
Рветься і дметься, клекоче й гуде,
Й вітер пожовклії листя несе,
Де Задніпров'я, край опустілий,
Де нема хат, бовваніють могили,
Де нема гласу, виють вовки,
Де була Січа, жили козаки,
Ходив я ніччю; місяць червоний
Сидів у хмарі й бурю нагонив,
Сп'ялись на дибки степи піщані.
Тоді із лісу, вся у тумані,
Вийшла до мене якась молодиця...
— Співай,— казала,— для всього роду,
Співай,— казала,— для всієї родини.

Співатиму, співатиму, поки гласу стане,
Хоч і слухать не захочуть, я не перестану.